

[Kirkeministeren.]

Nu ønskede man fra vide krædes side præciseret, at ministeren ikke burde føle sig forpligtet til at følge flertallet, hvis man ikke når de $\frac{2}{3}$, og hvis, som det ofte er tilfældet, stemmeforskellen ikke er synderlig stor. Jeg svarede derovre under denne drøftelse, at jeg intet havde imod at præcisere, at ministeren naturligvis står frit her, når ikke denne grænse på $\frac{2}{3}$ er opnået. Jeg tror, det vil være rigtigt at understrege, selvom flertallet naturligvis, hvor ikke noget ekstraordinært spiller ind, i høj grad må veje til — det er klart —, at der altid må være en vis frihed i bestræbelserne for at finde de bedst egnede og største personligheder til at beklæde disse høje stillinger. Der kan jo godt i adskillige tilfælde være tale om sådanne aktioner og sådanne kombinationer ved opstilling af kandidater, at resultatet ikke bliver det allerbedste.

En vis kreds rejste i samme forbindelse ønsket om, at der skulle tages fornødent hensyn til de kirkelige retninger. Der blev ikke udtrykt noget herom i betænkningen, fordi der ikke kunne blive enighed derom, og det kan jeg heller ikke sige noget som helst bestemt om, men kun dette, at naturligvis bør ministeren have det hensyn i tankerne. Men hvordan skulle man praktisere det? Hvilke retninger skulle være berettiget til at blive repræsenteret — der er mange kirkelige retninger —, og i hvilket forhold skulle de repræsenteres? Retningspræget er jo ikke så stærkt nu, som det har været. Der er mange, der sympatiserer med en bestemt kirkelig retning, står den meget nær, i virkeligheden regnes til den, men ikke er organisatorisk bundet til denne retning, som den pågældende dog altså tilhører temmelig stærkt. At give regler for noget sådant vil efter mit skøn ikke være muligt og ikke heldigt. Det ville skabe en meget uheldig stivhed. Men jeg understreger endnu en gang, at naturligvis må det ligge sådan, at ministeren tager fornødent hensyn til de betydende kirkelige kredse og retninger, der er tale om i dette land.

Der er kommet en henvendelse til landstingsudvalget fra visse præster, understøttet af Indre Mission og dele af Kirkeligt Centrum, om at åbne adgang for præster til personlig stiftsbåndsløsning. Et stort flertal i landstinget blev enig om at lade det udvalg, der har været nedsat angående det her foreliggende lovforslag, blive siddende og arbejde videre med den tanke, der her er rejst, og jeg fandt dette rigtigt; men jeg ønsker dog allerede nu at sige, at jeg tror ikke på

noget som helst resultat deraf. Jeg vil ikke ind på nogen diskussion her, den kan komme senere, men vil kun understrege, at jeg tror ikke den tanke er realisabel. Men der stod bag denne henvendelse så betydende kirkelige kredse, at jeg synes, det ville være rimeligt, da de havde rejst den tanke og gerne ønskede den drøftet, at man så også gav mulighed derfor.

Jeg udtaler håbet om en hurtig og velvilig behandling af lovforslaget i det høje ting.

Bodil Koch: Det foreliggende lovforslag kan jeg på mit partis vegne anbefale til omgående vedtagelse. Det er, som den højtærede minister gjorde rede for, kun små ændringer, det drejer sig om. Bestemmelsen om opstillingsmødet er bortfaldet, som det er nævnt, og selvom den havde visse fordele, havde den jo nok voldt for store praktiske vanskeligheder. Men fra alle sider anerkendes valgmenighedernes ret til at deltage i bispevalg. På min gruppes vegne kan jeg også tiltræde ordningen om, at en anmeldelse skal være underskrevet af et antal stemmeberettigede stillere, der svarer til mindst 5 pct. af samtlige stemmeberettigede i stiftet. Det kan måske nok siges at blive et betydeligt antal i visse tilfælde, men det forekommer mig rimeligt, at en kandidat til bispeembedet har en bred opinion bag sig.

Den bestemmelse, at landstingsudvalget skal blive siddende denne samling ud for at drøfte de henvendelser, som udvalget har modtaget om præsters adgang til stiftsbåndsløsning, vil vi fra vor side ikke sætte os imod; det kan være nyttigt, at problemet bliver drøftet til bunds. Jeg vil dog gerne præcisere, at jeg for mit vedkommende mener, at det vil være til skade for en menighed, hvis ikke præst og menighed er under samme tilsynsbiskop, og jeg har den overbevisning, at hensynet til menigheden går forud for den enkelte præsts synspunkter på dette område.

Med disse få ord skal jeg anbefale lovforslaget til vedtagelse uden særlig udvalgsbehandling her i tinget, da det har været så grundigt gennemarbejdet i landstinget.

Inger Gautier Schmit: Da kirkelovene blev gennemført i 1922, var loven om bispevalg den mest omdiskuterede, og daværende kirkeminister J. C. Christensen havde den største vanskelighed ved at få den trukket i land. Der var nemlig dengang, ikke mindst i de store grundtvigske kredse, en absolut uvilje imod bispevalg, idet man mente, at der derved ville forberedes et bispekollegium og en kirkeforfatning. Imidlertid lyk-